

Sygn. akt VIII *Pa* 71/16

# WYROK

## W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 czerwca 2017 r.

**Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych**  
**w składzie:**

<b>Przewodniczący:</b>	<b>SSO Grażyna Łazowska (spr.)</b>
<b>Sędziowie:</b>	<b>SSO Małgorzata Andrzejewska</b> <b>SSR del. Anna Capik-Pater</b>
<b>Protokolant:</b>	<b>Ewa Gambuś</b>

**po rozpoznaniu w dniu** 25 maja 2017r. w Gliwicach

**sprawy z powództwa** T. L. (L.)

**przeciwko** A. T. (T.)

o ekwiwalent za urlop wypoczynkowy, diety i zapłatę

**na skutek apelacji** powoda-pozwanego wzajemnego T. L.

**od wyroku** Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

**z dnia** 15 lutego 2016 r. **sygn. akt** IV P 377/13

1) zmienia zaskarżony wyrok :

a) częściowo w punkcie 2 w ten sposób, że zasądza od pozwanego-powoda wzajemnego A. T. na rzecz powoda-pozwanego wzajemnego T. L. kwotę 1186,36 zł (tysiąc sto osiemdziesiąt sześć złotych i trzydzieści sześć groszy) tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w okresie od 22 sierpnia 2011r. do 31 maja 2012r.,

b) w punkcie 3 w ten sposób, że oddała powództwo wzajemne o zwrot niesłusznie pobranych zaliczek w okresie od sierpnia 2011r. do kwietnia 2012r.,

c) w punkcie 4 o tyle, że oddała powództwo wzajemne ponad kwotę 4829 zł (cztery tysiące osiemset dwadzieścia dziewięć złotych),

d) częściowo w punkcie 7 w odniesieniu do powoda-pozwanego wzajemnego T. L. w ten sposób, że nakazuje ściągnąć z zasądzonych na jego rzecz roszczenia na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1186,36zł (tysiąc sto osiemdziesiąt sześć złotych i trzydzieści sześć groszy) tytułem części opłaty od pozwu,

e) w punkcie 8 w ten sposób, że zasądza od powoda-pozwanego wzajemnego T. L. na rzecz pozwanego-powoda wzajemnego A. T. kwotę 3542zł (trzy tysiące pięćset czterdzieści dwa złote) tytułem zwrotu kosztów procesu,

2) oddala apelację w pozostałym zakresie,

3) odstępuje od obciążania powoda powoda-pozwanego wzajemnego T. L. kosztami zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym,

4) nakazuje pobrać od pozwanego-powoda wzajemnego A. T. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem opłaty sądowej.

(-) SSO Małgorzata Andrzejewska (-) SSO Grażyna Łazowska (spr.) (-) SSR del. Anna Capik-Pater

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt VIII Pa 71/16

## UZASADNIENIE

Powód T. L. domagał się od pozwanego A. T.:

- kwoty 870 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15.05.2013r. tytułem wynagrodzenia za kwiecień 2013 roku (22 dni);

- ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy w wymiarze 31 dni w kwocie jednomiesięcznego wynagrodzenia 1186,36 zł.,

- wydania świadectwa pracy za okres 22 sierpnia 2011 roku do 31 maja 2012 roku,

- diet w wysokości wskazanej przez biegłego oraz zwrotu kosztów procesu.

W toku postępowania powód kilkakrotnie precyzował wartość dochodzonych diet i ostatecznie żądał z tego tytułu kwoty 28.551,58 zł. za okres od 28 sierpnia 2011r. do 31 maja 2012r. oraz kwoty 30.480,59 zł. za okres od lipca 2013r. do kwietnia 2013r.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu, podnosząc równocześnie zarzut potrącenia kwoty 7.513,20 zł i równowartości 1000 euro na dzień orzekania.

Następnie pozwany wniósł powództwo wzajemne domagając się od powoda zasądzenia nienależnie wypłaconych diet w wysokości 960,42 zł za okres od sierpnia 2011 roku do kwietnia 2012 roku, w wysokości 11.112 zł oraz 1100 euro za okres od września 2012 roku do kwietnia 2013 roku.

Wyrokiem z dnia 15.02.2016r. Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach:

- zasądził od pozwanego A. T. na rzecz powoda T. L. kwotę 870 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 15.05.2013r., tytułem wynagrodzenia za pracę w kwietniu 2013r. i oddalił powództwo główne w pozostałym zakresie.;

- zasądził pod pozwanego wzajemnego T. L. na rzecz powoda wzajemnego A. T. tytułem niesłusznie pobranych zaliczek kwotę 960,42zł za okres od sierpnia 2011r. do kwietnia 2012r.; kwotę 15.898,06zł. za okres od września 2012 roku do kwietnia 2013 roku i oddalił powództwo wzajemne w pozostałym zakresie;

W punkcie 6 wyroku ustalono opłatę od pozwu głównego na kwotę 3.085 zł.

W punkcie 7 wyroku nakazano pobrać na rzecz Skarbu Państwa od pozwanego wzajemnego T. L. kwotę 9.519,58 zł. tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych od oddalonej części powództwa głównego, a od powoda wzajemnego A. T. kwotę 138,11 zł. tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych od uwzględnionej części powództwa głównego;

W punkcie 8 zasądzano od powoda T. L. na rzecz pozwanego A. T. kwotę 5.397 zł.

Sąd Rejonowy ustalił, że pozwany A. T. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...), zatrudnił powoda T. L. w okresie od 22 sierpnia 2011r. do 31 maja 2012r. na stanowisku kierowcy z wynagrodzeniem w kwocie 1500 zł brutto miesięcznie, oraz w okresie od 9 lipca 2012r. do 22 kwietnia 2013r. Termin wypłaty wynagrodzenia za pracę ustalono na 15 dzień miesiąca następującego po miesiącu pracy.

Według dalszych ustaleń Sądu Rejonowego pozwany nie wypłacił powodowi wynagrodzenia za 22 dni kwietnia 2013r. w łącznej kwocie 889,37 zł netto, albowiem potrącił z niego wypłacone powodowi zaliczki.

Za okres pracy od 22 sierpnia 2011r. do 31 maja 2012r. powodowi przysługiwał urlop wypoczynkowy w wymiarze 22 dni, z czego wykorzystał urlop w wymiarze 25 dni, natomiast za okres od 9 lipca 2012r. do 22 kwietnia 2013r. miał prawo do urlopu wypoczynkowego w wymiarze 23 dni, z czego wykorzystał 50 dni.

Pozwany wypłacił powodowi zaliczki na poczet diet: za okres od września 2011r. do kwietnia 2012r. w kwocie 29.500 zł., podczas gdy przysługiwały mu diety w kwocie 5303 euro i 598 zł. czyli powód otrzymał o 5.590,01 zł więcej, (przy średnim kursie NBP euro na dzień orzekania 4,3960 zł).

Za okres pracy od lipca 2012r. do kwietnia 2013r. pozwany wypłacił powodowi łącznie kwotę 38.000 zł zaliczek na poczet diet, a w dniu 11 kwietnia 2013r. powód pobrał od pozwanego kwotę 1100 euro zaliczki. Za ten okres powodowi przysługiwały diety w kwocie 4879,99 euro i 649,50 zł., a zatem otrzymał o 15.898,06 zł więcej (łącznie z 1100 euro), (przy średnim kursie NBP euro na dzień orzekania 4,3960 zł).

Powód otrzymał w dniu 1 czerwca 2012 roku świadectwo pracy za okres od 22 sierpnia 2011r. do 31 maja 2012r. Na swoje żądanie otrzymał kopię świadectwa pracy wraz z pismem pozwanego z dnia 7 maja 2013 roku.

Sąd Rejonowy powyższy stan faktyczny ustalił w oparciu o wymienione dokumenty oraz opinie biegłych A. F. i J. C., które zostały uznane za rzetelne, pełne i nie wymagające uzupełnienia. Sąd I instancji wskazał, że biegły A. F. potwierdził autentyczność podpisów powoda na poleceniach wyjazdu za drugi okres zatrudnienia, co oznacza, że dokumenty te są prawdziwe.

Sąd Rejonowy uznał za wiarygodne zeznania świadków D. J. i T. P., chociaż nie posiadali oni istotnej wiedzy na temat przedmiotu sprawy i ich zeznania mają wtórne znaczenie dla ustaleń faktycznych. W odniesieniu do zeznań powoda Sąd I instancji uznał za niewiarygodną relację powoda, że nie otrzymywał diet od pozwanego, jak również, że nie kwitował zaliczek, bowiem przeczą temu tak zeznania pozwanego, jak i dokumenty, a nade wszystko opinia biegłego z zakresu pisma ręcznego, która jednoznacznie wykazała, że powód kwitował osobiście wypłatę zaliczek.

Sąd I instancji oddalił wnioski pełnomocnika powoda dotyczące tak uzupełniającej opinii, jak i opinii innego biegłego, a także dopuszczenia dowodu z opinii prywatnej, bowiem strona nie podważyła kompletności i rzetelności opinii biegłego A. F., zaś twierdzenia powoda, który zaprzecza, że podpisywał nie mogą w istocie podważać ustaleń biegłego.

W ocenie Sądu I instancji, obydwa powództwa zasługiwały częściowo na uwzględnienie.

Zasądzając na rzecz powoda wynagrodzenie za pracę w kwietniu 2013r., Sąd miał na uwadze nieskuteczność zarzutu potrącenia dokonanego przez pozwanego jako niezgodnego z art. 87<sup>1</sup> § 1 pkt 2 kp. Wskazał również, że zasądzone żądane przez powoda kwotę 870 zł. brutto, choć należałoby mu się 889,37 zł netto.

Żądanie zasądzenia ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy, zostało oddalone, jako że Sąd I Instancji ustalił, iż za okres dochodzony pozwem wykorzystał 25 dni urlopu a przysługiwał mu urlop proporcjonalnych (zgodnie z art. 171 § 1 kp) w wymiarze 22 dni.

Oddalono żądanie wydania świadectwa pracy, bowiem przed wytoczeniem powództwa pozwany wydał je powodowi.

Roszczenie o diety zostało oddalone, ponieważ z opinii biegłego J. C. wynika, że za obydwa okresy zatrudnienia pozwany wypłacił powodowi zaliczki na poczet diet w kwotach przekraczających należne diety.

W zakresie powództwa wzajemnego, Sąd I instancji podkreślił, że pozwany – powód wzajemny dochodził od powoda – pozwanego wzajemnego na podstawie art. 300 kp nienależnie wypłaconego świadczenia z tytułu zaliczek na diety, w tym za okres od sierpnia 2011r. do kwietnia 2012r. kwoty 960,42 zł, tymczasem z opinii biegłego i poleceń wyjazdu wynika, że A. T. wypłacił T. L. o 5590,01 zł za dużo. Natomiast w odniesieniu do okresu od lipca 2012r. do kwietnia 2013r. A. T. domaga się zasądzenia kwoty 11.112 zł i 1100 euro (po przeliczeniu na dzień orzekania daje kwotę 4835,60 zł), co daje łącznie kwotę 15.947,60 zł, tymczasem należna A. T. kwota to 15.898,06 zł. Powód wzajemny dochodził zatem o 49,54 zł za dużo (przegrał co do 0,31%) i w tym zakresie powództwo wzajemne zostało oddalone.

W pkt 6 ustalono opłatę od pozwu głównego na kwotę 3085 zł, w tym w zakresie roszczeń majątkowych w kwocie 3055 zł, a co do roszczenia niemajątkowego w kwocie 30 zł w oparciu o art. 12 i art. 13 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

O kosztach procesu Sąd I instancji orzekł w oparciu o przepis art. 100 kpc, dokonując ich stosunkowego rozdzielania. Ponieważ powód nie uiszczył opłaty od pozwu, Sąd orzekł o niej w wyroku kończącym postępowanie, dodatkowo na koszty sądowe składało się wynagrodzenie biegłych. Łącznie koszty sądowe wyniosły 9657,69 zł. Powód wygrał sprawę w 1,43%, co wzięto pod uwagę przy stosunkowym rozdzieleniu kosztów i orzeczono jak w pkt 7 wyroku.

W pkt 8 Sąd I instancji orzekł o pozostałych kosztach procesu biorąc pod uwagę wynagrodzenie pełnomocników według stawek minimalnych (od pozwu głównego i roszczeń majątkowych 2700 zł, od roszczenia niemajątkowego 60 zł, zaś od pozwu wzajemnego 1800 zł), nadto uiszczoną przez powoda wzajemnego opłatę w kwocie 837 zł. Wobec faktu, że powód – pozwany wzajemny łącznie wygrał sprawę w wysokości nieco powyżej 1% Sąd zasądził od powoda – pozwanego wzajemnego całość pozostałych kosztów procesu na rzecz pozwanego – powoda wzajemnego.

**Apelację od powyższego wyroku wniósł powód** T. L. zaskarżając rozstrzygnięcia zawarte w punktach od 2 do 8 orzeczenia.

Apelujący zarzucił naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na wydanie orzeczenia a to;

- art. 233§ 1 kpc, polegające na przekroczeniu swobodnej oceny dowodów, która w sprawie przybrała charakter dowolny i sprzeczny z częścią materiału dowodowego oraz zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego w zakresie;

oceny dokumentów płacowych przedstawionych przez stronę pozwaną, których treść jest sprzeczna z innymi zgromadzonymi w sprawie dowodami, a to tarczami tachografu i zaświadczeniami AETR,

oceny tarcz tachografu, z których wynika że w okresach wskazywanych przez pozwanego w dokumentach płacowych jako urlopowych, powód w rzeczywistości wykonywał pracy kierowcy i tym samym nie mógł w tym czasie przebywać jednocześnie na urlopie wypoczynkowym,

przejęcia, że w okresie gdy powód oczekując na przedłużającą się naprawę samochodu, przebywał na urlopie wypoczynkowym, podczas gdy w rzeczywistości w okresie tym był gotowy do świadczenia pracy i tym samym były to okresy przestoju niezaliczane do okresów urlopowych,

oceny zeznań pozwanego, dotyczących przekazywania powodowi dalszych zaliczek na poczet diet mimo nierozliczenia się przez niego z wcześniej otrzymanych pieniędzy,

oceny wyjaśnień przyczyn przekazywania powodowi zaliczek na diety gotówką, podczas gdy pozostałe należności z tytułu świadczonej pracy były przekazywane powodowi na rachunek bankowy.

- art. 286 kpc, polegające na niedopuszczeniu przez Sąd I instancji dowodu z uzupełniającej opinii biegłego sądowego z zakresu badania pisma ręcznego, pomimo zgłaszanych istotnych zastrzeżeń do opinii biegłego sądowego, polegających na tym, iż biegły sądowy przeprowadził badanie i porównał podpis powoda również w oparciu o dokumenty, których autentyczność była kwestionowana przez stronę powodową, a także pomimo zapoznania się z treścią złożonej do akt sprawy prywatnej opinii, przeciwstawnej do ekspertyzy sporządzonej przez biegłego sądowego,

- art. 328 § 2 kpc, polegające na sporządzeniu uzasadnienia orzeczenia w sposób lakoniczny, bez wskazania przyczyn dla których Sąd I instancji odmówił wiarygodności innym dokumentom poza tym sporządzonym przez pozwanego, podczas gdy rozbieżności w treści przedstawionych dokumentów są znaczne i nie zostały przez Sąd wyjaśnione, a także na niezrozumiałym wyjaśnieniu rozstrzygnięcia o odsetkach ustawowych w roszczeniu głównym oraz pominięciu w swoich rozważaniach oraz niewskazaniu przyczyn dla których Sąd nie uwzględnił zgłoszonego zarzutu odnośnie tego, że w okresie od 1 października do 7 listopada 2012r. powód nie realizował pracy z powodu awarii samochodu, czyli był to tzw. przestój, a nie wykorzystywał urlop wypoczynkowy.

Nadto apelujący zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych polegający na:

- ustaleniu, że powód wykorzystał urlop wypoczynkowy w wymiarze przewyższającym ten wynikający z przepisów prawa pracy, podczas gdy przedmiotowa okoliczność wynika wyłącznie z oświadczenia samego pracodawcy, niepopartego żadnym dowodem oraz nie potwierdzonym zeznaniami przesłuchiwanych w sprawie świadków,

- niezasadnym przyjęciu, że powód w okresie przedłużającej się naprawy samochodu korzystał z urlopu wypoczynkowego, podczas gdy w okresie tym pozostawał w stałej gotowości do podjęcia pracy i okres ten stanowił przestój, który nie może zostać uznany za urlop wypoczynkowy w rozumieniu prawa pracy,

- nieuzasadnionym ustaleniu, że powód otrzymywał od pozwanego zaliczki na poczet wypłaty diet z tytułu odbywanych podróży służbowych krajowych i zagranicznych, podczas gdy w rzeczywistości pozwany wypłacał powodowi wyłącznie tzw. frachtowe oraz zaliczki na poczet zapłaty za autostrady i na paliwo co potwierdzają złożone do akt sprawy wyciągi z rachunku bankowego pracodawcy,

- niezasadnym ustaleniu przez Sąd I instancji że przekazana powodowi kwota 1100 EUR została przekazana jako zaliczka na poczet diety, podczas gdy należność ta została przekazana powodowi jako zaliczka na paliwo i została w całości rozliczona,

- nieuprawnionym przyjęciu przez Sąd I instancji, że powód kwestionuje podpisy złożone na drukach polecenie wyjazdu służbowego wyłącznie za drugi okres zatrudnienia, podczas gdy powód kwestionował przedmiotowe podpisy pod każdym takim dokumentem, co wyraża się wprost w składanych przez niego zeznaniach oraz wynika z treści złożonych do akt sprawy pism procesowych oraz treści zgłoszonego wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego na okoliczność ustalenia autentyczności podpisów,

- niezasadnym przyjęciu, że powód otrzymał od pozwanego należności z tytułu diet za podróże służbowe w wyższej wysokości niż mu się należało, podczas gdy powód nie otrzymał z tego tytułu od pracodawcy jakichkolwiek należności, za czym przemawia zgłoszony przez pracodawcę w odpowiedzi na pozew z dnia 15 września 2012r. zarzut potrącenia wyłącznie kwoty 7513,20 zł, oraz równowartości 1100 euro, a także i treść pisma skierowanego przez pracodawcę 7 maja 2013r. do powoda w którym pracodawca nie wzywa do zwrotu nienależnie pobranych zaliczek na diety

Mając powyższe na uwadze, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uwzględnienie powództwa głównego w pozostałej części poprzez zasądzenie na rzecz powoda należności z tytułu ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia to jest kwoty 1186,36 zł oraz należności z tytułu diet za okres od 28 sierpnia 2011r. do 31 maja 2012r. w wysokości 28 551,58 zł., za okres od lipca 2012r. do kwietnia 2013r. w wysokości 30 480,59 zł. wraz ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu; zmiany zaskarżonego orzeczenia i oddalenia powództwa wzajemnego w całości, a także zasądzenia od pozwanego kosztów postępowania za obydwie instancje wg norm przepisanych, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, z pozostawieniem temu sądowi rozstrzygnięcia o kosztach instancji odwoławczej.

### **Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje.**

Apelacja powoda zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Zgodnie z art. 378 § 1 sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji, w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania. Utrwalonym jest pogląd, że sformułowanie - sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę "w granicach apelacji" - oznacza, iż sąd ten rozpoznaje sprawę merytorycznie w granicach zaskarżenia, dokonuje własnych ustaleń faktycznych, prowadząc lub ponawiając dowody albo poprzestając na materiale zebrany w pierwszej instancji (art. 381 i 382 k.p.c.), ustala podstawę prawną orzeczenia niezależnie od zarzutów podniesionych w apelacji, stosuje przepisy regulujące postępowanie apelacyjne oraz, gdy brak takich przepisów, przepisy dotyczące postępowania przed sądem pierwszej instancji (art. 367 i nast. oraz art. 391 § 1 i art. 13 § 2 k.p.c.), kontroluje prawidłowość postępowania przed sądem pierwszej instancji, pozostając związany zarzutami przedstawionymi w apelacji, jeżeli są dopuszczalne (np. art. 162 k.p.c.), ale biorąc z urzędu pod uwagę nieważność postępowania (art. 378 § 1 in fine k.p.c.), orzeka co do istoty sprawy stosownie do wyników postępowania, nie wykraczając poza wniosek zawarty w apelacji i nie naruszając zakazu reformationis in peius (art. 378 § 1, art. 384 i 386 k.p.c.).

W tym znaczeniu postępowanie przed sądem II instancji jest kontynuacją postępowania rozpoznawczego rozpoczętego przed sądem pierwszej instancji. Sąd apelacyjny przejmuje materiał procesowy zebrany przez sąd pierwszej instancji, jest uprawniony do jego odmiennej oceny jak i uzupełnienia, co też uczynił Sąd Okręgowy w niniejszym postępowaniu.

Bezspornym w sprawie jest, że powód T. L. /dalej powód/ pracował u pozwanego A. T. /dalej pozwany/ w dwóch okresach: od 22.08.2011r. do 31.05.2012r. oraz od 9.07.2012r. do 22.04.2013r.

Z uwagi na treść zarzutów apelacji odnoszących się do roszczenia o ekwiwalent za urlop wypoczynkowy, w tym miejscu podkreślenia wymaga, że powód na rozprawie w dniu 17.07.2013r. /k. 179/ sprecyzował, że domaga tegoż ekwiwalentu tylko za pierwszy okres zatrudnienia. W toku postępowania przed Sądem I instancji nie rozszerzył tego żądania za drugi okres zatrudnienia, wobec czego ocena podniesionych w apelacji zarzutów dotyczących nie wykorzystania przez powoda urlopu wypoczynkowego w okresie od 1.10. do 7.11.2012r. jest bezprzedmiotowa, jako że roszczenie to nie było przedmiotem orzekania przez Sąd I instancji. Słusznie zatem, Sąd Rejonowy w pisemnych motywach rozstrzygnięcia nie odnosił się do kwestii, czy w tym okresie powód korzystał z urlopu wypoczynkowego czy pozostawał w gotowości do świadczenia pracy.

Odnośnie pierwszego okresu zatrudnienia niekwestionowanym było, że powód miał prawo do urlopu proporcjonalnego w wymiarze 22 dni. Powód urlopu tego nie wykorzystał, a pozwany nie wypłacił mu należnego z tego tytułu ekwiwalentu. Przedłożone przez pozwanego oświadczenie o wykorzystanym przez powoda urlopie wypoczynkowym dotyczy okresu od 16.07.2012r. – czyli drugiego okresu zatrudnienia powoda /k. 164, zeznania powoda/

Zgodnie z zawartymi umowami o pracę powód był zatrudniony u pozwanego na stanowisku kierowcy mechanika W umowach wskazano, że powód zasadniczo będzie wykonywał pracę kierowcy, a w czasie wolnym od tego zajęcia

będzie pracował w warsztacie samochodowym jako mechanik. Jako miejsce wykonywania pracy wskazano siedzibę pracodawcy w P.. Faktycznie powód pracował jako kierowca w ruchu międzynarodowym

W umowach o pracę ustalono, że powód będzie otrzymywał wynagrodzenie zasadnicze 1500zł. i dodatkowe „tj. diety za nadgodziny, za pracę w dni wolne od pracy itp.” Od stycznia 2013r. wynagrodzenie zasadnicze powoda wynosiło 1600zł. /dowód: umowy o pracę k. 19-21, listy płac 165-168/.

Strony umówiły się, że oprócz wynagrodzenia zasadniczego powód będzie otrzymywał należności z tytułu odbywanych podróży służbowych tj. wyjazdów krajowych i zagranicznych. W obydwu okresach zatrudnienia powoda pozwany wypłacał mu oprócz wynagrodzenia zasadniczego, przekazywanego na rachunek bankowy, należności z tytułu podróży służbowych gotówką, co powód potwierdzał podpisując polecenia wyjazdów służbowych. Powód w całym okresie zatrudnienia otrzymał od pozwanego należne diety za podróże krajowe i zagraniczne. Pokwitowane przez powoda na poleceniach służbowych są wyższe niż kwoty należnych diet. W rozliczeniach podróży służbowych pozwany ujmował diety i ryczałt za noclegi. Pozwany nie wykazał jakie kwoty z tytułu należności za podróże służbowe zaliczał w koszty prowadzonej działalności gospodarczej. Druki poleceń wyjazdów służbowych pozwany wypisywał po miesiącu pracy na podstawie informacji o trasach powoda, poczym wypłacał mu gotówką należności z tytułu odbytych podróży służbowych /zeznania stron 4-5, 680-681, opinia biegłego J. C., zeznania pozwanego w sprawie 4 Ds. 67/15/.

Postanowieniem z dnia 26.05.2015r. Prokuratura Rejonowa w Tarnowskich Górach umorzyła dochodzenie w sprawie przerobienia w okresie od września 2011r. do kwietnia 2013r. poleceń wyjazdów służbowych wystawionych przez pozwanego poprzez przerobienie podpisu powoda. / k. 290 akt 4 Ds. 67/15/

Pozwany nie ujmował należności z tytułu podróży służbowych w deklaracjach podatkowych wydawanych powodowi, a ten nie zgłaszał w urzędzie skarbowym, że oprócz kwot wykazanych w tych deklaracjach otrzymywał dodatkowe wynagrodzenie za pracę.

W toku postępowania przed Sądem Rejonowym w Tarnowskich Górach w sprawie IV P 111/13 powód sprecyzował, że jego wynagrodzenie wynosi 1600zł. miesięcznie. / dowód; zeznania stron, protokół rozprawy k.2, /

Domagając się ekwiwalentu za 31 dni urlopu wypoczynkowy za pierwszy okres zatrudnienia w wysokości pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia, powód określił je na kwotę 1186,36zł.

Do czasu rozwiązania drugiej umowy o pracę nie było pomiędzy stronami żadnego sporu w kwestii wzajemnych rozliczeń.

/dowód: zeznania stron k. 4-5, 680-681 , polecenia wyjazdów służbowych k. 118-163,170, 188-200, 434, 436,439, 44`1, 447, 449, 452, 454, 456, opinia biegłego A. F./.

Pozwany w trakcie zatrudniania powoda wypłacał mu / na rachunek bankowy bądź gotówką/ również zaliczki na poczet paliwa, opłat za autostrady itp. Nadto powód został wyposażony w kartę paliwową, z której mógł korzystać będąc w Niemczech.

W dniu 11.04.2013r. pozwany wypłacił powodowi kwotę 1100 euro tytułem zaliczki na paliwo. Powód nie rozliczył tej zaliczki i nie zwrócił jej pozwanemu.

W dniu 22.04.2013r. pozwany wysłał powodowi maila, w którym wezwał go do zwrotu dokumentów przewozowych, dokumentów samochodu oraz zaliczki w wysokości 1100 euro wypłaconej w dniu 11.04.2013r. / k. 17/. W kolejnym piśmie /k. 18/ ponownie wezwał powoda do zwrotu zaliczki w kwocie 1100 euro.

W piśmie z dnia 7.05.2013r. pozwany przesłał powodowi świadectwo pracy za pierwszy okres zatrudnienia i przypomniał, że wydał je w dniu 1.06.2012r. kiedy to nastąpiło rozliczenie stron. / k/ 432/

Bezspornym w sprawie jest, że grafolog sądowy M. N. /k. 178/ sporządził notatkę informacyjną, w której podał, że przedstawiono mu do oceny duplikaty dokumentów i do czasu przedstawienia ich oryginałów, zasadnym jest powstrzymanie się od decyzji merytorycznych w sprawie.

Sąd II instancji dokonał powyższych ustaleń, na podstawie powołanych dowodów..

Sąd Odwoławczy nie dał wiary zeznaniom pozwanego, że powód w okresie pierwszego zatrudnienia wykorzystał należny mu urlop wypoczynkowy, bowiem okoliczność ta w żaden sposób nie została wykazana. Powód zaprzeczył by korzystał z urlopu wypoczynkowego w tym okresie, a zatem na pozwanym spoczywał ciężar wykazania, że urlop ten został powodowi udzielony bądź że wypłacił mu stosowny ekwiwalent. Pozwany nie przedstawił w tym zakresie żadnych dowodów: w szczególności wniosków urlopowych, ewidencji czasu pracy, dowodów wypłaty wynagrodzenia urlopowego lub ekwiwalentu za niewykorzystany urlop.

Sąd II instancji uznał, że przedłożone przez pozwanego listy płac za pierwszy okres zatrudnienia powoda są niewiarygodne i nie mogą stanowić dowodu, że w tym czasie powód wykorzystał urlop wypoczynkowy. Wskazać bowiem należy, że pozwany do dwóch spraw sądowych przedłożył listy płac za te same miesiące ale różnej treści: i tak w sprawie IV P 111/13 na liście płac za grudzień 2011 – k. 274 nie odnotowano urlopu powoda, natomiast w niniejszej sprawie na liście za grudzień 2011 – k. 273 wpisano, że wykorzystał 9 dni urlopu. Podobne różnice dotyczą list płac za styczeń 2012r. – w sprawie IV 111/13 k. 277 – o urlopu, w niniejszej – k. 274 – 5 dni urlopu; za marzec 2012r. – w sprawie IV 111/13 k. 278 – o urlopu, w niniejszej – k. 275 – 5 dni urlopu. Świadczy to, że przedłożone dokumenty nie mają waloru prawdziwości i były przygotowywane na potrzeby procesu.

Sąd Odwoławczy nie dał wiary powodowi, że domagał się do pozwanego wypłaty dodatkowych kwot tytułem diet. W ocenie Sądu Odwoławczego, strony od początku umowy się ze powód będzie otrzymywał oprócz wynagrodzenia zasadniczego dodatkowe pieniądze na pokrycie należności z tytułu podróży służbowych. Niespornym jest, że kwoty te były powodowi co miesiąc wypłacane, z tym że pozwany w procesie określał je jako "zaliczki na poczet diet", a powód jako „frachtowe”. Do czasu rozwiązania drugiej umowy o pracę powoda, strony nie miały zastrzeżeń do wzajemnych rozliczeń, co oznacza w ocenie Sądu II instancji, że powód otrzymywał wszystkie należne mu świadczenia z tytułu podróży służbowych oraz, że pozwany wypłacił je w prawidłowej wysokości. Pozwany przyznał jednak, że do czasu rozpoczęcia procesu, nigdy nie wzywał powoda do rozliczenia diet. Jedynym logicznym wyjaśnieniem tego stanu rzeczy jest właśnie, że należności z tytułu podróży służbowych były ustalane i wypłacane zgodnie z wolą i wzajemnym porozumieniem stron co ich wysokości. Dowodzi tego również pismo pozwanego z dnia 7.05.2013r., w którym przypomniał powodowi o wydaniu mu świadectwa pracy za pierwszy okres zatrudnienia, w dniu „1.06.2012r. kiedy to nastąpiło rozliczenie stron”. Skoro strony po pewnym czasie nawiązały kolejną umowę o pracę, oczywistym wydaje się wniosek, że po pierwszym okresie zatrudnienia strony były rozliczone. Nadto gdyby powód domagał się od pozwanego bezskutecznie diet w czasie pierwszego zatrudnienia, to z pewnością nie zawarłby z nim kolejnej umowy o pracę na takich samych warunkach co poprzednio.

Niewiarygodnym są zeznania pozwanego, że dodatkowe kwoty wypłacał jako „zaliczki” na poczet diet. Słusznie powód podnosi, że nie sposób uwierzyć, by pracodawca przez cały okres zatrudnienia, co miesiąc wypłacał pracownikowi zaliczki na poczet świadczeń, nie domagając się rozliczenia wcześniej wypłaconych kwot. Sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego jest, by przedsiębiorca przez kolejne miesiące wypłacał pracownikowi pieniądze na podstawie „szacunkowych” wycień. Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że „polecenia wyjazdu służbowego” były wypisywane po przepracowanym miesiącu, bowiem pozwany w oparciu o informację o przejechanych trasach powoda ustalał wysokość świadczeń z tytułu podróży służbowych, rozliczając je na diety i ryczałty za noclegi w kabinie.

Żadną miarą zdaniem Sądu Odwoławczego, nie można uznać, jak to chce powód, że dodatkowo wypłacone kwoty miały charakter wynagrodzenia za pracę tzw. "frachtowego". Przeczy temu okoliczność, że żadna ze stron nie ujmowała ich w deklaracjach podatkowych, a w szczególności powód w żadnym z postępowań nie wskazywał by jego wynagrodzenie były wyższe niż to wynikające z umów o pracę czy list płac. Wszak zarówno w niniejszym postępowaniu,



domagając się ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy, jak i postępowaniu o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę / sygn.akt IV 111/13/ powód wskazywał, że uzyskiwał zarobek w wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę. Natomiast okoliczność, że powód kwitował otrzymanie dodatkowych kwot na poleceniach służbowych wyjazdów jako należności z tytułu tych podróży potwierdził biegły A. F.. Sąd Okręgowy podziela w całości ocenę dowodu z opinii tego biegłego dokonaną przez Sąd I instancji i przyjmuje ją za własną. W szczególności, brak podstaw do przeprowadzania uzupełniającego postępowania dowodowego w tym zakresie. Prywatna opinia przedstawiona przez powoda nie zasługuje na uwzględnienie, jako że biegły M. N. nie dysponował oryginalnym materiałem porównawczym. Stąd, również w postępowaniu apelacyjnym, kolejne wnioski dowodowe powoda w tym przedmiocie zostały oddalone.

Sąd Odwoławczy nie dał wiary zeznaniom pozwanego, że wypłacona w dniu 11.04.2013r. kwota 1100 Euro była wypłacona na poczet diet, bowiem twierdzenia te są sprzeczne z jego zeznaniami złożonymi w dniu 30.09.2013r., gdzie podał była to zaliczka na paliwo. Świadczy o tym również korespondencja pozwanego z kwietnia 2013r., w której wyraźnie domaga się zwrotu tylko tej zaliczki. Dopiero później w toku procesu, pozwany zaczął podnosić żądanie zwrotu jeszcze innych kwot. Nadto, z przebiegu postępowania dowodowego nie wynika, aby pozwany wcześniej wypłacał powodowi zaliczki na poczet diet, wszak przyznał, że ustalał należności z tytułu podróży służbowych i wypłacał je dopiero po przepracowanym przez powoda miesiącu.

Powód przyznał, iż zaliczkę na poczet paliwa w kwocie 1100 euro otrzymał, ale w żaden sposób nie udowodnił, że ją rozliczył bądź zwrócił. Z tych przyczyn, Sąd Odwoławczy nie dał wiary jego zeznaniom, że zaliczka ta została rozliczona.

Odnosząc powyższe do rozpoznawanej sprawy, wskazać należy, że apelacja powoda zasługuje na uwzględnienie częściowo w zakresie żądania ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za pierwszy okres zatrudnienia. Po myśli art. 152 § 1 kp pracownikowi przysługuje prawo do corocznego, nieprzerwanego, płatnego urlopu wypoczynkowego. Co do zasady udzielenie urlopu następuje na wniosek pracownika ( patrz art. 163 kp), a pracodawca jest zobowiązany jest ewidencjonować urlopy w karcie ewidencji czasu pracy, prowadzonej odrębnie dla każdego pracownika. Obowiązek ten wynika z § 8 pkt 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 28 maja 1996 r. w sprawie zakresu prowadzenia przez pracodawców dokumentacji w sprawach związanych ze stosunkiem pracy oraz sposobu prowadzenia akt osobowych pracownika.

Zgodnie z art. 171 § 1 kp w przypadku niewykorzystania przysługującego urlopu w całości lub w części z powodu rozwiązania stosunku pracy pracownikowi przysługuje ekwiwalent pieniężny.

Obowiązujące przepisy nie określają formy wniosku o udzielenie urlopu wypoczynkowego, jednak w razie sporu co wymiaru wykorzystanego urlopu, ciężar wykazania tej okoliczności spoczywa po myśli art. 6 kc na pracodawcy, jako zobowiązanym do jego ewidencjonowania. W rozpoznawanej sprawie, powód zaprzeczył by w pierwszym okresie zatrudnienia wykorzystał należny mu urlop, a pozwany nie udowodnił w toku postępowania że urlopu tego udzielił bądź wypłacił stosowny ekwiwalent. Nie przedstawiono wniosków urlopowych powoda, ewidencji czasu pracy powoda za dochodzony okres, dowodów wypłaty wynagrodzenia urlopowego bądź ekwiwalentu, a zatem Sąd II instancji uznał żądanie powoda za uzasadnione. Z przyczyn podanych wyżej, Sąd II instancji odmówił wiarygodności złożonych przez pozwanego list płać.

Po myśli art. 155<sup>1</sup> § 1kp w roku kalendarzowym, w którym ustaje stosunek pracy z pracownikiem uprawnionym do kolejnego urlopu, pracownikowi przysługuje urlop:

- 1) u dotychczasowego pracodawcy – w wymiarze proporcjonalnym do okresu przepracowanego u tego pracodawcy w roku ustania stosunku pracy, chyba że przed ustaniem tego stosunku pracownik wykorzystał urlop w przysługującym mu lub w wyższym wymiarze,
- 2) u kolejnego pracodawcy - w wymiarze proporcjonalnym do okresu pozostałego do końca danego roku kalendarzowego - w razie zatrudnienia na czas nie krótszy niż do końca danego roku kalendarzowego

Niekwestionowanym było w sprawie, że powodowi przysługuje roczny wymiar urlopu w wymiarze 26 dni, a zatem za okres pracy od d 22.08.2011r. do 31.05.2012r. tj 10 mcx x 2,16 miał prawo do 22 dni urlopu proporcjonalnego. Należy powodowi ekwiwalent za 22 dni niewykorzystanego urlopu obliczony na podstawie Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej w sprawie szczegółowych zasad udzielania urlopu wypoczynkowego, ustalania i wypłacania wynagrodzenia za czas urlopu oraz ekwiwalentu pieniężnego za urlop z dnia 8 stycznia 1997 r. (Dz.U. Nr 2, poz. 14 z późn.zm) stanowi kwota 1569,92zł.

- 22 dni x 8 godzin = 176 godzin niewykorzystanego urlopu,

- wynagrodzenie powoda w okresie objętym pozwem – 1500zł. : 21 /współczynnik urlopowy w 2012r./ = 71,42zł. : 8 godzin = 8,92zł./godz. urlopu x 176 godzin = 1569,92zł.

Powód domagał się z tytułu ekwiwalentu za niewykorzystany urlop kwoty 1186,36zł. a zatem mając na uwadze zakaz orzekania ponad żądanie (art. 321 kpc), Sąd Odwoławczy częściowo zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 2 w ten sposób, że zasądził od pozwanego A. T. na rzecz powoda T. L. kwotę 1186,26zł. tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w okresie od 22.08.2011r. do 31.05.2012r.

Żądanie ekwiwalentu za 31 dni niewykorzystanego urlopu nie zasługiwało na uwzględnienie, jako że z powyższych wyliczeń wynika, że za pierwszy okres zatrudnienia powodowi przysługiwał urlop proporcjonalny w wymiarze 22 dni. Na marginesie wskazać należy, Sąd Rejonowy nieprawidłowo oddalił powództwo o ekwiwalent za urlop w pierwszym okresie zatrudnienia z tej przyczyny, że w jego ocenie powód wykorzystał przysługujący mu w tym czasie urlop w wymiarze 25 dni. Okoliczność ta nie wynika z materiału dowodowego, nadto z uwagi na to, że pomiędzy pierwszym a drugim zatrudnieniem powoda upłynął okres ponad miesiąca, w sprawie nie miał zastosowania art. 171 § 3 kpc, zgodnie z którym pracodawca nie ma obowiązku wypłacenia ekwiwalentu pieniężnego, o którym mowa w § 1, w przypadku gdy strony postanowią o wykorzystaniu urlopu w czasie pozostawania pracownika w stosunku pracy na podstawie kolejnej umowy o pracę zawartej z tym samym pracodawcą bezpośrednio po rozwiązaniu lub wygaśnięciu poprzedniej umowy o pracę z tym pracodawcą.

Apelacja powoda w części dotyczącej żądania od pozwanego diet za podróże służbowe nie zasługuje na uwzględnienie i w tym zakresie Sąd Odwoławczy w całości podziela ustalenia faktyczne Sądu I instancji. Jak to już wyżej wskazano, niespornym jest, że powód otrzymywał od pozwanego oprócz wynagrodzenia zasadniczego dodatkowe świadczenia, z tym, że pozwany określił je jako należności za podróże służbowe, a powód jako dodatkowe wynagrodzenie za pracę tj. frachtowe. Sąd Odwoławczy wyżej uzasadnił, z jakich przyczyn uznał, że dodatkowe kwoty wypłacane były tytułem należności za podróże służbowe, a nie stanowiły wynagrodzenia za pracę.

W tym miejscu należy zaznaczyć, że termin „wynagrodzenie za pracę” w świetle przepisów kodeksu pracy oznacza wynagrodzenie za świadczoną pracę, w skład którego mogą wchodzić różne składniki takie jak: dodatki za pracę w godzinach nadliczbowych, za pracę w porze nocnej, stażowe, nagrody czy premie. Istotnym jest, że tak rozumiane wynagrodzenie podlega opodatkowaniu zgodnie z ustawą z dnia 26.07.1991r. o podatku dochodowy od osób fizycznych [t.j. Dz. U. 2012.361 z późn.zm.] i obowiązkowi zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych zgodnie z ustawą z dnia 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych [ t.j. Dz. U. 2015.121.] Oczywistym w świetle zgromadzonego materiału dowodowego jest, że żadna ze stron nie traktowała wypłaconych dodatkowo kwot jako wynagrodzenia za pracę w rozumieniu powyższych przepisów.

Z kolei fracht to przewóz towarów bądź opłata za przewóz towarów należny przewoźnikowi. Rację ma pozwany, że wypłata tzw. frachtowego jest zabroniona przez prawo. Po myśli art. 26 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004r. o czasie pracy kierowców (tj. Dz.U. z 2012 r. poz. 1155 z późn.zm) warunki wynagradzania kierowców nie mogą przewidywać składników wynagrodzenia, których wysokość jest uzależniona od liczby przejechanych kilometrów lub ilości przewiezionego ładunku.

Zdaniem Sądu Odwoławczego, w okolicznościach sprawy, strony w oparciu o zasadę swobody umów (art. 353<sup>1</sup> kc) w drodze zgodnych oświadczeń woli doszły do porozumienia, że obok ujętego w umowie wynagrodzenia zasadniczego, za pobyt w podróży służbowej powodowi będzie wypłacany określony procent frachtu. Podstawę wypłaty należności za podróże służbowe powoda stanowi art. 77<sup>5</sup> § 1 k.p., zgodnie z którym pracownikowi wykonującemu na polecenie pracodawcy zadanie służbowe poza miejscowością, w której znajduje się siedziba pracodawcy lub poza stałym miejscem pracy, przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową w związku z art. 21a ww. ustawy o czasie pracy kierowców. W skład tych należności wchodzi m.in. diety określone kolejnych rozporządzeniach Ministra Pracy i Polityki Społecznej:

- w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju z dnia 19 grudnia 2002 r. (Dz.U. Nr 236, poz. 1991 z późn.zm),

- w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju z dnia 19 grudnia 2002 r. (Dz.U. Nr 236, poz. 1990 z późn.zm),

- w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej z dnia 29 stycznia 2013 r. (Dz.U. z 2013 r. poz. 167).

Jak wynika z niekwestionowanej pod względem matematycznym opinii biegłego J. C., powód w całym okresie zatrudnienia otrzymał należne mu diety za podróże służbowe krajowe i zagraniczne, a zatem słusznie roszczenie powoda o to świadczenie zostało przez Sąd Rejonowy oddalone. Z tych przyczyn apelacja powoda została w powyższym zakresie oddalona w punkcie 2 wyroku.

Co do apelacji dotyczącej powództwa wzajemnego, Sąd Okręgowy uznał, że żądanie pozwanego A. T. obejmuje roszczenie o zwrot zaliczek wypłaconych na poczet diet w obydwu okresach zatrudnienia oraz roszczenie o zwrot zaliczki udzielonej w dniu 11.04.2013r. w kwocie 1100euro na poczet zakupu paliwa i opłat autostradowych.

Jeśli chodzi o zwrot zaliczek wypłaconych na poczet diet, to apelacja powoda zasługuje na uwzględnienie. Jak to wyżej wskazano, powód otrzymał wszystkie należne diety z tytułu podróży służbowych w kraju i zagranicą. Z opinii biegłego J. C. wynika, że pozwany wypłacił powodowi kwoty przewyższające wartość należnych diet, jednakże biegły nie dokonywał obliczeń innych należności przysługujących pracownikowi z tytułu podróży służbowych np. ryczałtów za noclegi. A te świadczenia były obliczane przez pozwanego w rozliczeniach podróży służbowych i wypłacane powodowi. Tak więc, sama różnica pomiędzy wysokością należnych diet a wypłaconą powodowi kwotą tytułem diet i ryczałtów za noclegi, nie może stanowić podstawy zasądzenia na rzecz pozwanego jakichkolwiek kwot tytułem zwrotu nienależnie pobranych „zaliczek na poczet diet”. Jak to ustalił już wyżej Sąd Okręgowy, strony w drodze wzajemnego porozumienia uzgodniły wysokość należności z tytułu podróży służbowych i do czasu rozpoczęcia procesu w niniejszej sprawie, nie miały z tej przyczyny żadnych konfliktów. W szczególności, pozwany nie wzywał powoda do rozliczania kwot otrzymanych z tego tytułu. W ocenie Sądu Okręgowego oznacza to, że żadna z wypłaconych powodowi kwot, ujętych na poleceniach wyjazdów służbowych, nie może być traktowana jako nienależna.

Inaczej należy jednak traktować zaliczkę z dnia 11.04.2013r. w kwocie 1100 euro, bowiem jak to ustalił Sąd Okręgowy została ona wypłacona powodowi na poczet wydatków związanych z podróżą służbową tj. paliwa i opłat autostradowych. Powód nie wykazał, że zużył tę zaliczkę zgodnie z jej przeznaczeniem, a zatem jest zobowiązany do jej zwrotu na zasadzie art. 410 kc w zw. z art. 300 kp. Zgodnie z przyjętym przez Sąd Rejonowy przelicznikiem walutowym równowartość kwoty 1100 euro to 4829zł.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy zmienił częściowo zaskarżony wyrok w punkcie 3 i 4 w ten sposób że oddalił powództwo wzajemne o zwrot niesłusznie pobranych zaliczek w okresach zatrudnienia powoda ponad kwotę 4829zł., a w pozostałym zakresie w punkcie 2 wyroku oddalił apelację.

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie co do punktu 6 wyroku, bowiem dotyczy on ustalenia opłaty od pozwu powoda, a nie sprecyzowano żadnych zarzutów w tym zakresie.

W związku ze zmianami zaskarżonego wyroku, koniecznym była zmiana rozstrzygnięć w kwestii kosztów procesu. Zgodnie z art. 98 kpc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

Powód po sprecyzowaniu powództwa domagał się kwoty 62 043zł. a ostatecznie utrzymał się w swoim żądaniu w 3,31%, jako że zasądzono na jego rzecz 2056,36zł., a zatem co do powództwa głównego należy uznać go stronę przegrywającą.

Zgodnie z art. 35 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 r. (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 z późn.zm.) w sprawach z zakresu prawa pracy pobiera się opłatę podstawową w kwocie 30 złotych wyłącznie od apelacji, zażalenia, skargi kasacyjnej i skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Jednakże w sprawach, w których wartość przedmiotu sporu przewyższa kwotę 50 000 złotych, pobiera się od wszystkich podlegających opłacie pism procesowych opłatę stosunkową.

W konsekwencji powód w związku z wniesionym pozwem winien uiścić opłatę w wysokości 3102zł., czego nie uczynił.

Po myśli art. 113 ww ustawy - kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu, natomiast koszty nieobciążające przeciwnika sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji nakazuje ściągnąć z roszczenia zasądzonego na rzecz strony, której czynność spowodowała ich powstanie;

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy zmienił częściowo punkt 7 zaskarżonego wyroku w stosunku do powoda T. L., w ten sposób, że nakazał ściągnąć z zasądzonego na jego rzecz roszczenia na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1186, 36zł. tytułem części opłaty od pozwu.

Pozwany A. T. uiścił opłatę od pozwu wzajemnego w wysokości 837zł., zasądzono na jego rzecz kwotę 4829zł. czyli utrzymał się swoim żądaniu w 1/3. W tej proporcji, powód T. L. zastał obciążony obowiązkiem zwrotu pozwanemu opłaty w wysokości 242zł. ( (...) 5%), obliczonej stosownie do art. 13 ustawy o kosztach sądowych.

Łączne koszty zastępstwa procesowego, które powód winien zwrócić pozwanemu wynoszą 3300zł. na co składa się kwota 2700zł. (przegrane powództwo główne) oraz 600zł. ( częściowo przegrane powództwo wzajemne). Wysokość stawek minimalnych została przyjęta za Sądem Rejonowym, na podstawie z § 5 i 6 w zw. § ust. 1 pkt 2 z rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. [ Dz.U. Nr 163, poz.1348 z późn.zm.].

Z tych przyczyn, Sąd Okręgowy zmienił punkt 8 zaskarżonego wyroku w ten sposób, że zasądził od powoda T. L. na rzecz pozwanego A. T. kwotę 3542zł. ( 3300zł. + 242zł.) tytułem zwrotu kosztów procesu.

W pozostałym zakresie apelacja powoda, na podstawie art. 385 kpc została oddalona jako bezpodstawna, o czym orzeczono w punkcie 2 wyroku.

Z uwagi na wynik postępowania oraz trudną sytuację finansową powoda, Sąd Okręgowy na podstawie art. 102 kpc odstąpił od obciążania go kosztami zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Na zasadzie art. 13 oraz 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Sąd Okręgowy w punkcie 4 wyroku obciążył pozwanego obowiązkiem poniesienia opłaty stosunkowej ( 5% x 1186,36zł. ) od zasądzonego na rzecz powoda ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy.

W tym stanie rzeczy, w oparciu o przytoczone przepisy prawa oraz art. 385 i 386 § 1 kpc Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.

(-) SSO Małgorzata Andrzejewska (-) SSO Grażyna Łazowska (spr.) (-) SSR del. Anna Capik-Pater

Sędzia Przewodniczący Sędzia